

# РЕШЕНИЕ

№ 6944

гр. София, 16.04.2024 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 69 СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ВАНЯ Б. ИВАНОВА ЗГУРОВА**

при участието на секретаря **СВЕТЛА Р. ЛАЗАРОВА**  
като разгледа докладваното от **ВАНЯ Б. ИВАНОВА ЗГУРОВА** Гражданско дело № 20231110150082 по описа за 2023 година

**Предявени са обективно кумулативно съединени осъдителни искове с правна квалификация чл. 222, ал. 3 КТ и чл. 224, ал. 1 КТ.**

Предявени са осъдителни искове с правна квалификация чл. 222, ал. 3 КТ за сумата 2595.80 лева – част от обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение след придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, както и осъдителен иск по чл. 224, ал.1,КТ – за сумата от 936, 60лева- незаплатена част от обезщетение за неизползван платен годишен отпуск при прекратяване на трудово правоотношение , заедно със законна лихва върху главниците от датата на исковата молба до окончателно изплащане на вземанията .

Ищецът Т. Б. Д. твърди, че към момента на прекратяване на трудовото правоотношение с ответника, което е продължило повече от 10 години, е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, като ответникът е заплатил само част от дължимото обезщетение и само част от обезщетението за неизползвания платен годишен отпуск. Счита, че размерът на трудово възнаграждение, който работодателят е следвало да вземе като база за изплащане на обезщетението по чл. 222,КТ е 1961,28лева / включващ трудово възнаграждение от 1362лева и клас прослужено време от 44%/ , а при определяне на обезщетението по чл. 224,КТ е следвало да вземе предвид като размер брутно трудово възнаграждение в размер на 1961,28лева. Твърди , че ответникът погрешно е взел като база по-нисък размер на брутно трудово възнаграждение и оттам е заплатил по-нисък размер на обезщетенията на ищеца, дължими при прекратяване на трудовото му правоотношение на посоченото основание. – поради придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и

възраст на осн. чл. 327, ал.1, т.12,КТ.

Ответникът „Б П“ЕАД оспорва исковете, като твърди, че правилно е изчислил размера на обезщетенията. Излага подробни съображения и представя писмени доказателства. Моли за отхвърляне на исковете.

**Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 ГПК, достигна до следните фактически и правни изводи:**

**По иска по чл. 222, ал.3 от КТ:**

Съгласно разпоредбата на чл. 222, ал.3 от КТ при прекратяване на трудовото правоотношение , след като работникът или служителът е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, независимо от основанията за прекратяването, той има право на обезщетение от работодателя в размер на brutното му трудово възнаграждение за срок от 6 месеца, ако е работил при същия работодател през последните десет години от трудовия му стаж.

За уважаването на иска ищецът следва да установи , че между страните е съществувало трудово правоотношение, което е прекратено, че към момента на прекратяване на трудовото правоотношение ищецът е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, както и размера на brutното трудово възнаграждение, получено за последния отработен месец, включително размера на brutното трудово възнаграждение за месеца, предхождащ прекратяване на трудовото правоотношение с ответника.

В тежест на ответника при установяване на горните факти е докаже заплащане на обезщетенията в пълен размер .

С оглед становището на ответника на основание чл. 153 ГПК с доклада по делото всички факти, включени във фактическия състав на вземанията, с изключение на техния размер , са обявени за безспорни и не подлежат на доказване.

При определяне на размера на дължимо обезщетение по раздел Трети от КТ / включително обезщетението по чл. 222, ал.3,КТ/ , съгл. разпоредбата на чл. 228, ал.1,КТ то трябва да бъде изчислено на база полученото от ищеца brutно трудово възнаграждение за месеца, предхождащ месеца, в който е възникнало основанията за съответното обезщетение , или последното получено от служителя месечно brutно трудово възнаграждение , доколкото друго не е предвидено. По въпроса кои плащания се включват при определяне размера на обезщетението по чл. 222, ал.3,КТ , преобладаващата практика на върховния съд е, че размерът се определя по правилата на чл. 228,КТ , тълкувани с помощта на Наредба за структурата и организацията на работната заплата, като в закона изрично е уредена възможността за определяне размера на обезщетението по друг начин, приет в акт на МС , в колективен или индивидуален трудов договор. В този смисъл съгл. чл. 19, ал.1 НСОПЗ когато работник или служител не е отработил пълен работен месец, brutното трудово възнаграждение за целите на обезщетението се определя , като полученото среднодневно

брутното трудово възнаграждение се умножи по броя на работните дни за същия месец.

С допълнително споразумение към трудовия договор между страните от 12.07.23г., в сила от 01.06.23г. брутното трудово възнаграждение на ищеца е било увеличено на 1362лева за длъжността „Главен експерт ЦУ“ при работодателя. На 14.07.2023г. е издадена Заповед № 46 за прекратяване на трудовото правоотношение на Т. Д. на осн. чл. 327, ал.1, т.12 от КТ поради придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. В заповедта е посочено, че с оглед трудовия стаж на ищеца и съгласно сключения колективен трудов договор, му се дължи обезщетение по чл. 222, ал.3, КТ и чл. 48, ал.1, т.3 от КТД в размер на 10 брутни работни заплати, като неизползваният към момента на прекратяване на трудовия договор платен годишен отпуск е посочен в размер на 70 работни дни. С оглед заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение е издаден фиш и е заплатена сума в размер на 17 017лв.- обезщетение по чл. 222, ал.3, ГПК и сума в размер на 5927,60лв. – обезщетение по чл. 224, КТ.

Съдът намира, че на основание разпоредбата на чл. 228, КТ като база за определяне на обезщетението следва да се вземе предвид основното му брутното трудово възнаграждение от 1362лева, заедно с клас прослужено време -44%, като при това положение трудовото възнаграждение с постоянен характер би било в размер на 1961,28лева / в горния смисъл и Р. № 50089/21.12.23г. ПО ГР.Д. № 3102/22г. Г.К. III Г.О. на ВКС/.

При горните изводи следва, че определеното от работодателя обезщетение по чл. 222, ал.3, КТ за десет работни заплати в размер на 17 017лева / за които няма спор, че са заплатени от ответника на ищеца /, е с 2595,80лева по-малко от общата дължима сума в размер на 19612,80лв., поради което исковата претенция на ищеца следва да бъде уважена, доколкото ответникът не доказва погасяване на задължението в цялост.

#### **По иска по чл. 224, ал. 1 КТ:**

Всички факти, включени във фактическия състав на вземането, са обявени за безспорни, с изключение на размера /с определението по чл. 140 ГПК/. Доколкото настоящият съдебен състав, предвид гореизложеното, намира, че при определяне на обезщетението по чл. 224, ал.1, КТ за 70 работни дни следва отново да се вземе предвид размерът на трудовото възнаграждение от 1961,28лева, включващо основна работна заплата от 1362лв. и клас прослужено време в размер на 44%, поради което обезщетението на един работен ден неизползван платен годишен отпуск следва да е в размер на 98,06лв., или общо в размер на 6864,20лева за 70 дни. След приспадане на заплатеното от работодателя обезщетение в размер на 5927,60лв., работодателят дължи да заплати сумата от 936,60лв. – незаплатен остатък от дължимото обезщетение за неизползван платен годишен отпуск.

Върху вземанията следва да бъде присъдена и законната лихва от датата на подаване на исковата молба до погасяване.

**По разноските:**

Предвид изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на ищеца следва да бъдат присъдени своевременно поисканите разноси, в размер на 840лева.

Възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение, платено от ищеца, е неоснователно. Предвид размера и броя на предявените искове /съобр. чл. 2, ал. 5 от Наредба № 1/09.7.2004 г./, както и фактическата и правна сложност на спора, платеното възнаграждение съответства на предвидения в Наредбата минимален размер, и не е прекомерно.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на Софийски районен съд разноси по делото съобразно уважените искове в размер на 153,83 лева – за държавна такса.

Така мотивиран, съдът

**РЕШИ:**

**ОСЪЖДА „Б П“ЕАД, ЕИК ..... да заплати на Т. Б. Д. с ЕГН \*\*\*\*\* сумата от 2595,80 лева**, представляваща незаплатена част от обезщетение по чл. 222, ал.3 от КТ и чл. 48, ал.1 , т.3 от КТД, заедно със законна лихва от датата на исковата молба- **08.09.23г.** до окончателно изплащане на вземането; както и на основание чл. 224, ал. 1 КТ сумата от **936,60лева** , представляваща незаплатена част от обезщетение за неизползван платен годишен отпуск при прекратяване на трудово правоотношение , **заедно със законната лихва от 08.09.2023 г.** до погасяване на вземането.

**ОСЪЖДА „Б П“ЕАД, ЕИК ..... да заплати на Т. Б. Д. с ЕГН \*\*\*\*\* н а** основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **840 лева** – разноси по делото за адвокатско възнаграждение.

**ОСЪЖДА „Б П“ЕАД, ЕИК ..... да заплати на основание чл. 78, ал. 6 ГПК по** сметка на **Софийски районен съд** сумата от общо **153,83 лева** – разноси по делото за държавна такса.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис от същото на страните.

**Съдия при Софийски районен съд:** \_\_\_\_\_